

[Socialministeren.]

haabentlig nok med Tiden vil opnaa i Kraft af dens ufortjente Magt. Jeg taler, saa længe jeg er den frie Mand, jeg er, uafhængig af en hvilken som helst Indflydelse, og jeg vil ikke lade mig i fjerneste Maade paavirke hverken af Pressen eller endnu mindre af det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven. Jeg har heller ikke det fjerneste imod, at han til Gengæld indynder sig hos Pressen, hvad han forsøgte med de Udtalelser overfor mig.

Det ærede Medlem mente, at jeg mindede om en ældre Primadonna, som stadig gentager det samme Trick. Jeg ved ikke, hvad han sigtede til, og jeg ved ikke, med hvilken Sagkundskab han udtalte sig, da det ærede Medlem mig bekendt omtrent aldrig har hørt mig tale. Men jeg lader i øvrigt alt dette ligge, det er saa komplet ligeegyldigt, og det tjente kun til Dækning af det ærede Medlems daarlige Samvittighed, fordi han, trods sin elegante Form, i Indholdet var saa yderst svag, som han var i sin første Tale, der i Virkeligheden, saaledes som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem Hr. Krag, ikke paa noget som helst Omraade gik alvorligt ind paa dette Lovforslags Indhold, selv om det ærede Medlem har Ret i, at han for saa vidt talte sagligt.

Det ærede Medlem savnede i min historiske Udvikling en Omtale af de tidligere konservative Forslag og kunde ikke forstaa, at det var foreneligt med den Retfærdighedsfølelse, som det ærede Medlem var saa venlig at tillægge mig, at jeg kunde undlade at omtale den konservative Indsats paa dette Omraade. Jeg føler mig egentlig i min Samvittighed fuldkommen rolig og min Retfærdighedsfølelse ganske uanfægtet af de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, thi i den Udvikling, jeg skildrede, vil de konservative Forslag til Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen ikke faa nogen Art af Plads. Og denne Udvikling gik i det store og hele ud paa at vise det historisk ubestridelige Faktum, at der aldrig nogen Sinde er fremkommet i noget Land nogen Sociallovgivning af nogen Betydning, uden at den er fremtunget af Underklassens stigende økonomiske og navnlig politiske Indflydelse. Jeg venter ikke, at disse mine Ord skal overbevise det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, men jeg venter derimod, at et af hans store Forbilleder, den tyske Rigskansler Bismarck, vil kunne overbevise ham, og han har netop under Omtalen af den tyske Socialforsikring lagt akkurat den samme

Betragtning til Grund, idet han siger, at hvis Tyskland ikke havde det tyske Socialdemokrati, vilde det end ikke kende den Smule Sociallovgivning, det havde i Øjeblikket. Det er 50 Aar siden. Socialdemokratiets stadig stigende Indflydelse og Arbejdernes stadig stigende Organisationsmagt har formaaet i Mellemtiden at fremkalde adskillig mere Sociallovgivning, end der den Gang var Tale om, ikke paa Grund af nogen særlig Medfølelse eller Forstaaelse hos andre Klasser i Befolkningen, men af Grunde, som det ærede Medlem kender lige saa godt som jeg.

Det ærede Medlem mente, at min Udvikling var urigtig, naar jeg vilde hævde, at Arbejdsløsheden og de daarlige økonomiske Forhold skyldtes det kapitalistiske Produktionssystem, og henviste i saa Henseende til Sovjetrusland, hvor man sandt for Dyden ikke manglede Arbejdsløshed. Nej, det er sikkert rigtigt. Forholdene i Sovjetrusland er, saa vidt jeg forstaaer det, fuldkommen revolutionære. Man befinder sig der i en langvarig revolutionær Overgangsperiode, hvor man ikke kan vente før i Løbet af en Menneskealder at naa til ordnede økonomiske Forhold.

Den ærede Ordfører var endelig meget vred over, at jeg ikke havde taget tilstrækkeligt Hensyn til hans virkelig saglige og fyldige Indsats i Diskussionen gennem Forslaget om at samle Krisekasserne i een stor Pulje og hans Bemærkninger om og Tiltro til Arbejdernes Solidaritet i den Henseende. Han fandt, at jeg havde behandlet ham paa en forloren overlegen Façon, som stod ilde til den Maade, hvorpaa han selv optraadte, og til den Værdighed, hvormed det konservative Folkeparti ønskede at gøre sin Indsats ved denne Sags Behandling. Jeg har ikke tilsigtet noget saadant, selv om jeg paa Forhaand skal indrømme det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, at jeg ikke venter nogen større Indsats fra det konservative Partis Side i al Almindelighed end fra hans Side. Jeg har ikke tilsigtet paa nogen Maade at fornærme dette Parti, men naar det ærede Medlem i sin saglige, men temmelig indholdsløse Tale som omtrent det eneste Punkt af Betydning fremdrager denne Pulje-Betragtning, vil jeg dog sige, at i Forhold til, hvad der er sket hidtil paa dette Omraade, og naar man nu har denne Krisefondsordning, som Venstre med konservativ Tilslutning indledede i 1927, vilde det være en meget ejendommelig saglig Betragtning af mig pludselig at slaa hele denne Historie i Stykker frem for at søge